

Arrest

**nr. 86 699 van 31 augustus 2012
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 30 juli 1986 te Vedenó (Tsjetsjenië).

U verklaarde dat u sinds 2002 een kiosk uitbaatte nabij uw ouderlijk huis.

In 2010 of 2011 kwamen vijf of zes onbekende gewapende personen met lange baarden naar uw winkel. Ze sloegen u en stalen uw eetwaren. Nadien kwamen ze nogmaals naar uw kiosk en u gaf hen zelf uw eetwaren. De volgende ochtend diende u mondeling klacht in bij de politie in het Vedenskiy district. Drie of vier dagen later werd uw winkel tot ontploffing gebracht, waarbij u ernstige verwondingen opliep en enkele maanden in het ziekenhuis werd opgenomen.

Toen u uit het ziekenhuis ontslagen werd, keerde u terug naar huis.

Op een ochtend kwamen in het zwart geklede gewapende en gemaskerde mannen binnen bij u thuis. Ze schoten uw hond neer en uw moeder hilde. U rende weg, en hoorde dat men u beschoot. U ging vervolgens naar een vriend in Khasavyurt. Daar werd een paspoort voor u geregeld. Vanuit Khasavyurt vertrok u in oktober 2011 met een minibus naar België. U kwam aan in België op 27 oktober 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw rijbewijs, een kopie van de eerste twee pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort, een Russisch medisch attest van uw ziekenhuisopname, een convocatie, twee Belgische doktersattesten, en het formulier voor uw medische regularisatieaanvraag."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen hebt met onbekenden die u twee keer hebben beroofd, onbekenden die uw kiosk tot ontploffing hebben gebracht waardoor u ernstig gewond raakte, en onbekenden die bij u thuis zijn binnengevallen waarbij u door hen werd beschoten.

U meende ook problemen te hebben met de autoriteiten in Tsjetsjenië, maar u weet niet waarom.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen.

Zo verklaarde u dat u persoonlijk een klacht hebt ingediend bij de politie van het Vedenskiy district nadat u twee keer werd beroofd door onbekende gewapende personen met lange baarden.

Drie of vier dagen hierna werd uw winkel tot ontploffing gebracht, waardoor u ernstige verwondingen opliep en vervolgens enkele maanden werd opgenomen in het ziekenhuis (CGVS, p. 8-10).

U wist echter niet of er iets werd gedaan met uw klacht, of er een onderzoek werd opgestart en of er verdachten werden opgepakt naar aanleiding van uw klacht. U verklaarde weliswaar dat u na de explosie lange tijd in het ziekenhuis hebt verbleven, waarbij u zich in een comateuze toestand bevond. Desalniettemin bleek dat u er nadien niet naar hebt geïnformeerd bij uw ouders.

Uw verklaring dat u er niet naar hebt geïnformeerd omdat u overal pijn had (CGVS, p. 10), biedt geen verschoonbare uitleg waarom u geen informatie heeft trachten te achterhalen over het verdere verloop van uw problemen, alvorens zich te beroepen op internationale bescherming.

Daarnaast wist u evenmin of de ordediensten ter plaatse waren gekomen naar aanleiding van de explosie waardoor u in het ziekenhuis belandde, en u verklaarde die vraag niet aan uw moeder te hebben gesteld.

Toen u werd gevraagd of er een klacht werd ingediend omwille van die explosie van uw kiosk, zei u dat uw moeder iets ondernomen had, doch wist u hoegenaamd niet wat zij dan had gedaan (CGVS, p. 11).

Daar dit de kern van uw asielrelaas betreft, is het niet aannemelijk dat u niet meer op de hoogte bent met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen.

Hierdoor wordt zowel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas als de ernst van uw verklaarde vrees ten opzichte van uw land van herkomst ernstig ondermijnd.

U legde daarnaast een convocatie voor op uw naam die u vanuit uw land naar België werd opgestuurd. U zou zich moeten melden bij de afdeling Binnenlandse Zaken van het Vedenskiy district op 21 november 2011.

Er bestaan echter ernstige aanwijzingen om de authenticiteit van deze oproepingsbrief te betwijfelen. Zo ontbreekt de hoofding met de naam en de gegevens van de uitreikinginstantie in de linkerbovenhoek, alsook de datum waarop ze werd opgesteld. Voorts werd er onderaan de convocatie wel een handtekening geplaatst, doch is evenwel niet duidelijk of de handtekening toebehoort aan de persoon die de convocatie in ontvangst nam of aan de persoon van wie ze uitgaat. Daarnaast werd op deze convocatie niet aangeduid in welke hoedanigheid u werd opgeroepen en bevat ze geen informatie over de zaak in het kader waarvan u werd opgeroepen.

U zelf wist niet door wie u werd opgeroepen, al vermoedde u dat u werd opgeroepen door de politie. U wist echter hoegenaamd niet waarom u werd opgeroepen door leden van de ordediensten en u verklaarde dat niet aan uw moeder te hebben gevraagd.

Toen u werd gevraagd of u dan problemen hebt met de autoriteiten in Tsjetsjenië, antwoordde u uitdrukkelijk bevestigend, doch verklaarde u eveneens niet te weten wie uw belagers zijn waardoor u uw land bent uitgevlucht en of u al dan niet werd vervolgd door de autoriteiten in uw land van herkomst.

Ten slotte wist u evenmin of er iemand op deze convocatie is ingegaan, en u hebt er zich ook niet naar geïnformeerd (CGVS, p. 5, 11-13).

Indien u werkelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst opgeroepen, gezocht of vervolgd zou worden, is het onaannemelijk dat u niet meer informatie zou hebben trachten te achterhalen over de aan u gerichte convocatie en over de reden waarom u problemen zou hebben met de autoriteiten.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Tevens werd opgemerkt dat uw verklaringen inconsistent waren met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de explosie van uw kiosk, waarna u ernstig gewond raakte en nadien enkele maanden in het ziekenhuis werd opgenomen, plaatsvond in september 2010, hoewel u daar niet zeker van was (CGVS, p. 6). Vervolgens bevestigde u dat u naar aanleiding van deze explosie werd opgenomen in het ziekenhuis in 2010 (CGVS, p. 9). Nadien verklaarde u dan weer dat u niet wist wanneer de explosie plaatsvond. U verklaarde zich niet te herinneren of het in 2010 of in 2011 was (CGVS, p. 10-11).

Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring dat de explosie plaatsvond in september 2010, verklaarde u dat u dat niet had gezegd en dat u zelf niet weet of het in 2010 of in 2011 was (CGVS, p. 12).

Het is echter opmerkelijk dat in het Russische medische attest dat u voorlegt en dat u door uw moeder vanuit uw land werd opgestuurd wordt gesteld dat u op 20 september 2010 in het ziekenhuis werd opgenomen naar aanleiding van een mijnontploffing waardoor u verschillende ernstige verwondingen en breuken hebt opgelopen.

Toen u werd gewezen op de datum van opname die vermeld wordt in dit medische attest, verklaarde u wederom dat u het niet weet (CGVS, p. 11). U verklaarde zowaar niet te weten of het Russisch medisch attest dat u voorlegt überhaupt te maken heeft met uw ziekenhuisopname naar aanleiding van de explosie van uw kiosk (CGVS, p. 11).

Bovendien wordt ook in het medische formulier van uw medische regularisatieaanvraag vermeld dat u uw verwondingen hebt opgelopen naar aanleiding van een explosie op uw werkplaats in 2010, waarvan kan aangenomen worden dat deze uitleg steunt op uw verklaringen.

Voorts wist u evenmin in welke maand en in welk jaar, namelijk 2010 of 2011, uw belagers u telkens hebben beroofd (CGVS, p. 9). Ook dit is opmerkelijk daar u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat u de eerste keer werd beroofd in september 2010 (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5).

Ten slotte is het eveneens opmerkelijk dat u niet wist hoe de explosie werd veroorzaakt (CGVS, p. 11), hoewel u op DVZ verklaarde dat u uw verwondingen hebt opgelopen naar aanleiding van een mijnontploffing (DVZ, vragenlijst, vraag 3.8), en ook op één van de doktersattesten en het Russisch medisch attest die u voorlegt wordt vermeld dat u die verwondingen hebt opgelopen naar aanleiding van een mijnontploffing.

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent consistente informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was.

U verklaarde weliswaar dat u aan geheugenproblemen lijdt omwille van de letsels (hersenschudding, schedelbreuk) die u hebt opgelopen ten gevolge van de vermelde explosie (CGVS, p. 13; DVZ, vragenlijst, vraag 3.5 en 3.8). Toch is het opmerkelijk dat u wat betreft bovenvermelde elementen aanvankelijk (tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, aan uw huisarts, op DVZ, of in het kader van uw medische regularisatieaanvraag) wel bepaalde, vrij gedetailleerde, verklaringen aflegde, doch u nadien verklaart zich die zaken niet te herinneren.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts is het opmerkelijk dat u op DVZ verklaarde dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis niet langer thuis durfde te blijven en daarom onderdook bij verschillende familieleden (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis naar huis ging en daar bleef wonen.

Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring op DVZ, antwoordde u dat u altijd thuis woonde (CGVS, p. 12).

Deze uitleg verklaart echter niet waarom u eerder op DVZ verklaarde dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis niet thuis durfde wonen en bij verschillende familieleden onderdook.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

In verband met uw verklaarde geheugenproblemen werd in één van de doktersattesten (dd. 16.11.2011) die u voorlegde van uw huisarts, dokter Didier Savoye, vermeld dat u naar eigen zeggen en verklaring een hersentrauma en andere letsels hebt opgelopen naar aanleiding van een mijnontploffing, en aan ernstige geheugenstoornissen lijdt, en dat deze letsels compatibel zijn met uw verklaring.

Uit dit attest kan echter worden afgeleid dat de inhoud ervan werd opgesteld op grond van uw verklaringen, dat het vermelden van geheugenstoornissen gebaseerd is op één consultatie, en dat het geen uitgebreide en sluitende analyse bevat waarop de diagnose steunt.

Aangezien dit document zodoende geen enkel uitsluitel biedt met betrekking tot de ernst of draagwijdte van de diagnose "ernstige geheugenstoornissen", kan niet worden aangenomen dat het stuk een overtuigende aanwijzing hiervan vormt. Zelf verklaarde u niet over een medisch attest te beschikken dat aantoonde dat u effectief aan geheugenproblemen lijdt (CGVS, p. 13).

Uit de overige medische stukken die u aanreikt (het tweede doktersattest (dd. 04.01.2011) van uw huisarts waarin u wordt doorverwezen naar een neurologische consultatie voor de evaluatie van eventuele neurologische restletsels, het Russisch medisch attest van uw ziekenhuisopname en het medische formulier van uw medische regularisatieaanvraag), kan evenmin worden afgeleid dat u in het bijzonder aan geheugenproblemen zou lijden.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde inconsistente verklaringen hieraan te wijten zouden zijn, en kan het bovenvermelde attest dan ook niet de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen.

U verklaarde ten slotte dat u onderweg naar België persoonlijk werd gecontroleerd en dat u met een vals reispaspoort hebt gereisd (CGVS, p. 6, 8).

U wist echter niet wie dit vals reisdocument voor u had geregeld en u kon niet aangeven welke identiteitsgegevens erin stonden, noch of er een visum in stond (CGVS, p.6).

Bovendien wist u niet waar u onderweg persoonlijk werd gecontroleerd en verklaarde u geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeur die u van Rusland naar België bracht indien er onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 7-8).

Deze uitleg is niet geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van de EU strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u niet zou zijn ingelicht aangaande de gegevens in het paspoort, door de persoon die het voor u regelde of de chauffeur die u naar België bracht.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw Russisch binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, kwijtraakte door de explosie van uw kiosk (CGVS, p. 5-6).

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie in de periode die uw vertrek uit uw land voorafgaat of de uitreiking van uw internationaal paspoort (waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 6)), verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Uit voorgaande blijkt dat u de Belgische asielinstanties in het ongewisse laat over de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten.

Er kan ten aanzien van u dan ook geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van

terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw rijbewijs en een kopie van de eerste twee pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Naast uw fysieke letsels wordt in de door u neergelegde medische attesten ook melding gemaakt van uw precare psychische toestand (depressie en angststoornissen). Deze fysieke letsels en psychologische problemen worden door mij niet betwist.

Er moet echter worden opgemerkt dat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen van de omstandigheden waarin u uw verwondingen hebt opgelopen, en de oorzaak van uw psychische problemen. Zo moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij uw verwondingen werden opgelopen, of die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 maart 2012 (zie p. 3) een schending aan “*van de algemene rechtsbeginselen der behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht*” om reden dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn relaas en aan diens medische problemen en de gevolgen hiervan op de uiteenzetting van zijn relaas.

Volgens verzoeker wordt hem door de commissaris-generaal geheel ten onrechte een manifest gebrek aan interesse verweten. Hij benadrukt dat hij na de explosie in zijn winkel, drie maanden in coma doorbracht in het ziekenhuis en dat het geen verwondering mag wekken dat hij nadien het onderzoek van de politie niet heeft afgewacht alvorens zijn land te verlaten.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met “*de specifieke omstandigheid waar verzoeker zich in bevond*”; hij wijst er op dat hij tot op vandaag fysiek en mentaal lijdt onder wat hem die dag is overkomen en dat de schrik dat zulks zich zou herhalen, erg groot is.

Verzoeker beseft dat hij niet precies kan zeggen wat de politie naderhand nog heeft onderzocht en stelt dat hij daar geen vragen over durft stellen en dat zijn familie hem hiervan onder geen enkel beding op de hoogte zal brengen “*aangezien zij de medische toestand van verzoeker niet willen verergeren*”.

Hij besluit dat niet kan gesteld worden dat zijn handelen de geloofwaardigheid en ernst van zijn vrees heeft ondermijnd en dat er geen reden is om aan zijn verhaal te twijfelen.

Verzoeker gaat in op de bewijslast en op het voordeel van de twijfel en is van mening dat er in zijn relaas geen tegenstrijdigheden of vaagheden voorkomen die niet kunnen worden verklaard.

Dat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker inconsistent is over een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas, m.n. over de explosie, wijt hij aan het feit dat hij aan een ernstige vorm van geheugenverlies lijdt. Hij legt medische attesten voor waaruit volgens hem blijkt dat hij ten gevolge

van een cerebrale contusie in 2010 met geheugenstoornissen kampt en dat er zelfs periodes zijn van plotse amnesie. Hij stelt dat dit kan verklaren (zie het verzoekschrift, p. 5) *“waarom verzoeker zich soms bijvoorbeeld niks kan herinneren over zaken waarover hij voordien wel een verklaring heeft afgelegd”*.

Volgens verzoeker *“staat vast dat gelet op de ernstige medische problematiek, verzoeker het voordeel van de twijfel had moeten verkrijgen”* en had de commissaris-generaal minstens de medische problematiek van verzoeker moeten voorleggen aan zijn geneesheer-ambtenaar *“ten einde na te gaan of het verhoor van verzoeker in casu wel zinvol was”*.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal zijn medische problematiek en de gevolgen hiervan op de uiteenzetting van zijn asielaanvraag heeft geminimaliseerd en dat zijn medische toestand (het merendeel van) de inconsistenties in zijn aanvraag kan verklaren.

Wat betreft de authenticiteit van de convocaties, merkt verzoeker op dat (zie het verzoekschrift, p. 6) de commissaris-generaal *“zich hiervoor niet steunt op enige documentatie, doch er louter van uitgaat dat deze gegevens er steeds op terug te vinden zijn”*, wat volgens hem *“louter een ongefundeerde veronderstelling”* is.

Volgens verzoeker behoeft het geen verwondering dat hij geen weet heeft van de reden van deze convocaties en of er iemand op ingegaan is omdat hij deze convocaties niet rechtstreeks heeft ontvangen, maar wel via familie, naderhand per post in België. Hij wijst er nog op dat hij, vanwege zijn medische toestand, tracht er zo weinig mogelijk over te denken en dat zijn familie en vrienden het onderwerp vermijden om geen posttraumatische epileptische aanval te veroorzaken.

Verzoeker acht zijn aanvraag *“afdoende coherent, omstandig en mogelijk om als waarachtig te worden beschouwd”* en stelt dat de commissaris-generaal niet kan ontkennen dat zijn aanvraag volledig in de lijn is met de informatie aangaande Tsjetsjenië, toegevoegd aan het administratief dossier.

Hij verwijst naar een paar arresten dienaangaande van de Raad en besluit dat, zelfs indien zijn aanvraag enkele onduidelijkheden of vaagheden zou bevatten, de commissaris-generaal hem het voordeel van de twijfel had moeten toekennen.

Wat betreft de reisweg, laat verzoeker gelden de commissaris-generaal verwachtte dat hij kon vertellen waar hij controle heeft gehad, hoewel hij nog nooit in zijn leven buiten Tsjetsjenië was geweest en onder de indruk was van het hele gebeuren. Hij voegt hier aan toe dat hij de smokkelaar vertrouwde en dat hij enkel zijn reispaspoort aan hem moest afgeven, samen met een aanzienlijke som geld.

Verzoeker verklaart dat er in geen geval enige reden is om te twifelen aan zijn verklaringen en dat hij niks te verbergen heeft.

Volgens verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 7) zoekt de commissaris-generaal *“spijkers op laag water”* wanneer hij vermoedt dat verzoeker zijn internationaal paspoort achterhoudt; hij vindt het *“uiteraard onmogelijk om dit ‘vermoeden’ te weerleggen, nu hij geen negatief bewijs kan leveren”*.

Verzoeker stelt niet in te zien waarom aan zijn aanvraag zou kunnen worden getwijfeld, noch waarom zijn verklaringen omtrent de reisweg als reden worden aangehaald om de geloofwaardigheid van zijn hele asielaanvraag in twijfel te trekken.

Verzoeker voert tevens een schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) aangezien de commissaris-generaal hem de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Volgens hem is er (zie het verzoekschrift, p. 8) *“duidelijk sprake van een risico op onmenselijke behandeling in hoofde van verzoeker”*, gezien hij het slachtoffer werd van rebellen in Tsjetsjenië, die ook volgens het administratief dossier geen geweld schuwen, en gezien, zoals blijkt uit het administratief dossier, de overheid niet in staat is om afdoende bescherming te bieden.

Hij besluit dat het onmenselijk zou zijn om hem te laten terugkeren naar Tsjetsjenië, *“waar hij immers geconfronteerd zal worden met dezelfde problemen als voorheen”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Vooreerst wijst de Raad er op dat het middel *“de schending van de algemene rechtsbeginselen der behoorlijk bestuur”* onontvankelijk is, in zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in zijn verzoekschrift –het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel-, gezien hij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker niet bleek te weten of er iets werd gedaan met de klacht die hij had ingediend bij de politie van het Vedenskiy district nadat hij werd beroofd door onbekende gewapende mannen. Zo wist verzoeker niet of er een onderzoek werd opgestart en/of er verdachten werden opgepakt naar aanleiding van zijn klacht, wist hij niet of de ordediensten ter plaatse waren gekomen naar aanleiding van de explosie waardoor hij in het ziekenhuis belandde en kon hij evenmin verduidelijken welke stappen zijn moeder precies had ondernomen na de explosie.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker na zijn ontslag uit het ziekenhuis het onderzoek van de politie niet heeft afgewacht om zijn land te verlaten, verklaart niet waarom verzoeker zich nadien niet heeft geïnformeerd bij zijn familie.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker immers kan worden verwacht dat hij er alles doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van een asielzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De verklaring van verzoeker dat hij tot op vandaag fysiek en mentaal lijdt onder wat hem is overkomen, dat de schrik dat zulks zich zou herhalen erg groot is en dat hij daar geen vragen over durft stellen, ontslaat hem geenszins van deze verwachting en bevestigt slechts zijn onwetendheid en desinteresse.

Dat zijn familie hem hiervan niet op de hoogte zal brengen *“aangezien zij de medische toestand van verzoeker niet willen verergeren”*, is slechts een blote bewering die zijn nalatigheid niet verschoont.

De Raad wijst er dienaangaande op dat verzoeker, gevraagd of hij bij zijn ouders geïnformeerd heeft over wat er gedaan werd met zijn klacht, antwoordde dat hij geen navraag heeft gedaan (zie het gehoorverslag van 20 januari 2012, p. 10). Gevraagd of de ordediensten ter plaatse kwamen naar aanleiding van de explosie, antwoordde verzoeker dat hij het niet wist en dat hij die vraag niet aan zijn moeder heeft gesteld (zie het gehoorverslag, p. 11).

Deze handelwijze duidt op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Op het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoeker inconsistent is over een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas, antwoordt verzoeker dat hij aan een ernstige vorm van geheugenverlies lijdt. Hij legt medische attesten voor en stelt dat dit kan verklaren *“waarom verzoeker zich soms bijvoorbeeld niks kan herinneren over zaken waarover hij voordien wel een verklaring heeft afgelegd”*. Hij voert aan dat de commissaris-generaal zijn medische problematiek en de gevolgen hiervan op de uiteenzetting van zijn asielrelaas heeft geminimaliseerd en dat zijn medische toestand (het merendeel van) de inconsistenties in zijn relaas kan verklaren.

De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij wanneer die in zijn nota van 16 april 2012 stelt dat de medische situatie van verzoeker, gestaafd door diverse attesten, geen afbreuk doet aan de vastgestelde desinteresse bij verzoeker in de evolutie van zijn persoonlijke problemen en aan de twijfels die werden geuit met betrekking tot de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde convocatie.

De Raad benadrukt dienaangaande dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er rekening dient gehouden te worden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich; één onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing terecht twijfels worden geuit over de authenticiteit van de neergelegde convocatie. Zo ontbreken in de hoofding de naam en de gegevens van de uitreikende instantie, alsook de datum waarop de oproepingsbrief werd opgesteld. Voorts werd er onderaan de oproepingsbrief wel een handtekening geplaatst, doch is het niet duidelijk of deze handtekening toebehoort aan de persoon die de oproepingsbrief in ontvangst nam of aan de persoon van wie deze uitgaat. Daarnaast wordt in de oproepingsbrief niet aangegeven in welke hoedanigheid verzoeker werd opgeroepen en bevat deze evenmin informatie over de zaak waarin verzoeker werd opgeroepen.

Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal *“zich hiervoor niet steunt op enige documentatie, doch er louter van uitgaat dat deze gegevens er steeds op terug te vinden zijn”*, vermindert de waarde van bovenstaande vaststellingen niet.

Bovendien bleek verzoeker zelf niet met zekerheid te kunnen zeggen door wie hij werd opgeroepen. Hij wist evenmin waarom hij werd opgeroepen en of er iemand op deze oproeping was ingegaan; hij verklaarde dienaangaande ook zich niet te hebben geïnformeerd.

Indien verzoeker werkelijk door de autoriteiten in zijn land van herkomst opgeroepen, gezocht of vervolgd zou worden, acht de Raad het onaannemelijk dat hij niet gepoogd zou hebben om meer informatie te krijgen over die convocatie.

Verzoeker tracht zijn gebrek aan kennis met betrekking tot deze oproeping in het verzoekschrift te vergoelijken door te stellen dat hij de oproepingsbrief niet rechtstreeks heeft ontvangen en door te verwijzen naar zijn medische situatie.

De Raad vindt dit geen afdoende uitleg en benadrukt nogmaals dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen.

Gelet bovenstaande vaststellingen en verzoekers onwetendheid omtrent de convocatie, kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd wanneer die in zijn verzoekschrift stelt dat zijn relaas *“afdoende coherent, omstandig en mogelijk (is) om als waarachtig te worden beschouwd”* en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Aangaande verzoekers verwijzing naar een paar arresten benadrukt de Raad dat de rechtspraak individuele gevallen betreft en in de continentale traditie geen precedentwaarde heeft die bindend is; elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Verzoeker wijst er op, wat betreft de reisweg, dat hij nog nooit in zijn leven buiten Tsjetsjenië was geweest en onder de indruk was van het hele gebeuren, dat hij zijn smokkelaar vertrouwde en dat hij enkel zijn reispaspoort aan hem moest afgeven, samen met een aanzienlijke som geld.

Verzoeker stelt niet in te zien waarom aan zijn relaas zou kunnen worden getwijfeld, noch waarom zijn verklaringen omtrent de reisweg als reden worden aangehaald om de geloofwaardigheid van het hele asielrelaas in twijfel te trekken.

Vooreerst is verzoekers stelling dat de geloofwaardigheid van het reisverhaal geen element kan zijn ter beoordeling van de vluchtelingenstatus niet dienstig; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

De overige beweringen van verzoeker in zijn verzoekschrift doen tevens geen afbreuk aan de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit deze informatie blijkt immers dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen waardoor het

ongeloofwaardig is dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoeker geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor hem voorziene reisdocumenten.

Van personen die voorhouden hun land te ontvluchten uit vrees voor vervolging op illegale wijze op weg zijn naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze alert zijn omdat ze op elk moment riskeren tegengehouden te worden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoeker dat hij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de gevolgde reisroute en de gebruikte reisdocumenten, en dat hij geen afspraken had gemaakt over wat hij diende te doen bij een eventuele controle. Het risico op ontdekking is voor zowel verzoeker als de smokkelaar, zeer reëel en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker door de passeur niet werd geïnformeerd over de details van de vluchtreis.

Verzoekers bewering dat er in geen reden is om te twijfelen aan zijn verklaringen en dat hij niks te verbergen heeft, wordt, gelet op bovenstaande vaststelling, niet aanvaard.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort, waarvan hij verklaarde er nooit één te hebben gehad, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoeker in het kader van het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatusstatus, verwijst naar zijn relaas, merkt de Raad op dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas een vereiste is.

Een ongelooftwaardig relaas, zoals in casu, kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 20 januari 2012 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE